

ξέφευγε από τὸ θάνατο, καί, τὴ νύχτα, ἐνὸ κοιμόταν, οἱ σκέψεις αὐτῆς τῆς ἡμέρας ξαναπαρουσιάστηκαν στὸνειρό του ὑπὸ τὴ μορφὴ μιάς ὁραίης γυναίκας, ἡ ὁποία τοῦ ἀνγγέλλει ὅτι θὰ τραυματισθῇ μὰ δὲν θὰ πεθάνῃ.

Ἀπ' ὅλα αὐτὰ φαίνεται ὅτι δὲν πρέπει νὰ λέμε πῶς τὰ ὄνειρά μας πραγματοποιοῦνται. Πρέπει νὰ πιστεύουμε μᾶλλον ὅτι ἕνα πράγμα τὸ ὁποῖο προβλέψαμε καὶ περιμένουμε ἀπὸ καιροῦ, ἐρχεται καὶ μὰς γεμίζει τὸ μυαλό μας. κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ὕπνου μῖς, ἀόριστος ἀν κατόπιν πραγματοποιεῖται. Πρέπει τὰχα νὰ προσθέσουμε ἀκόμα ὅτι ἂν τὰ ὄνειρα ποὺ πραγματοποιοῦνται μᾶς κάνουν ἐντύπωση, αὐτὸ συμβαίνει γιατί ξεχνάμε τίς χιλιάδες τῶν ὀνειρῶν ποὺ δὲν ἐπραγματοποιήθηκαν ποτέ.

Ἔτσι οἱ σκέψεις ποὺ μᾶς ἀπασχολοῦν περισσότερο ἀποτελοῦν τὴ βάση τῶν ὀνειρῶν μας. Ἐκεῖνο δηλαδὴ ποὺ μᾶς βασανίζει ὅλη τὴν ἡμέρα ἐξακολουθεῖ νὰ κατέχει τὸ μυαλό μας καὶ κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ὕπνου. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο μπορούμε νὰ ἐξηγήσουμε καὶ μὴ ἄλλη κατηγορία ὀνειρῶν, ἀκόμα πὺ παραδόξως καὶ πιστοποιημένων πλήρως μὲ αὐθεντικά παραδείγματα, τῶν λεγομένων «καλλιτεχνικῶν ὀνειρῶν». Συμβαίνει πράγματι πολλές φορές στοὺς σοφούς νὰ βρισκῶνται κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ὕπνου τους τὴ λύση ἑνὸς προβλήματος μὲ τὴν ὁποία ἀδίκως παιδεύοντοσαν ὅλη τὴν ἡμέρα, ὅπως καὶ στοὺς καλλιτέχνες ν' ἀποτελειώσουν ἕνα ἔργο, τὸ ὁποῖο εἶχαν ἀφήσει ἡμιτελές πρὶν κοιμηθῶν. Ἐνα ἀπὸ τὰ γεγονότα τοῦ εἶδους αὐτοῦ, τὸ συνηθέστερον ἀναφερόμενον, εἶνε ἕκκεινο στὸ ὁποῖο ὀφείλουμε μὴ περιφημῆναι τὴν ἡμετέραν, ἀλλὰ τὸ ὄνομα τῆς Σονάτας τοῦ Διαβόλου τοῦ Τσιρτίνι. Ὁ μουσικοσυνθέτης αὐτὸς ἕνα βράδυ ἀποκοιμήθηκε, ἀπὸ τοῦ κόπου προσπαθῶν ὥς τὴν ὥρα ἐκείνη νὰ τελειώσῃ τὸ ἐν λόγω ἔργο του. Ἡ ἀπασχόλησις τοῦ αὐτοῦ ἐξακολουθῶν νὰ κατέχει τὸ μυαλό του καὶ στὸν ὕπνο του. Καί γι' αὐτὸ ἔξαφνα, νομίσεν πὺς εἶδε τὸ Διαβόλο νὰ παρουσιάζεται μπροστά καὶ νὰ τοῦ προτείνῃ νὰ τοῦ ἀποτελειώσῃ αὐτὸς τὴ σονάτα του, ὑπὸ τὸν ὄρο νὰ τοῦ πούλῃ τὴν ψυχὴ του. Ὁ μουσικὸς δέχτηκε τὴν πρότασιν τοῦ Διαβόλου καὶ ἀμέσως τὸν ἀκούσε καθαρῶτα νὰ παίξῃ στὸ βιολί του μὲ μὴ ἀνεκράσθη χάρι τὴ σονάτα τοῦ τελειωμένη. Ξύπνησε τότε καὶ, μὲς στὸν ἐνθουσιασμό τῆς χαρᾶς του, ἔτρεξε στὸ γραφεῖο του, ὅπου ἔγραψε ἀπὸ μνήμης τὴ σονάτα τὴν ὁποία τὸ μυαλό του εἶχε τελειώσῃ στὸν ὕπνο του, νομίζοντας πὺς τὴν ἀκούει ἀπὸ τὸ Διαβόλο.

Ὁ Κοντόρος ἀφηγεῖται σχετικῶς ὅτι πολλές φορές ποὺ ἔκανε διαφόρους δυσκόλους ὑπολογισμούς, τοὺς ἄρηνε μυστελειωτοὺς καὶ πῆγαν ν' ἀναπαυθῇ λίγο. Στὸν ὕπνο του ὁμῶς τοὺς ἐτελειώνει.

Ὁ Φραγκλῖνος ἐπίσης διηγείτο σὲ κάποιον φίλον του ὅτι οἱ πολιτικοὶ συνδυασμοὶ ποὺ τὸν στενοχωροῦσαν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, τοῦ παρουσιάζοντοσαν ἑκαθαρισμένοι στὰ ὄνειρά του. Ὁ μαθηματικὸς Μαρινὸν εὗρεκε στὸν ὕπνο του θεωρήματα ἢ ἀποδείξεις ἄλλων θεωρημάτων. Στὴν αὐτὴ σελὰ μὲν νὰ κατατάξῃ κανεὶς καὶ τὸ ἀκόλουθον γεγονός τὸ ὁποῖο ἀναφέρει ὁ Ἀμπερκορμπί: «Ἐνας φίλος μου—γράφει—ταμίας σὲ μὴ ἀπὸ τίς μεγαλειότερες τράπεζες τῆς Γλασκώβης, βρισκόταν στὸ γραφεῖο του, ὅταν ἕνα αἰτοῖο παρουσιάστηκε μπροστά του καὶ ζήτησε τὴν πληρωμὴ ἑνὸς ποσοῦ ἑξῆ λιρῶν. Ὑπῆρχαν καὶ ἄλλοι οἱ ὁποῖοι προσηγοῖντο ἐκεῖνον» μὰ αὐτὸς ἔκανε τὴν φασαρία, ὥστε μερικὸι πελάται παρεκκλίσαν τὸν ταμία νὰ τὸν πληρώσῃ γιὰ νὰ τὸν ξεφορτωθῶν. Πράγματι ἐκεῖ-

νος τὸν ἐπλήρωσε, χωρὶς, μέσα στὴ βιάση του, νὰ κρατήσῃ σημεῖον τῆς πληρωμῆς. Μετὰ ἑνῆς ἡμέρας ὁ ταμίας κάνοντας τὸν λογαριασμό τῶν βιβλίων του, εἶδε ὅτι βρισκόταν μ' ἐλλείμμα ἑξῆ λιρῶν. Ὁ φίλος μου ἀρκετὲς μέρες καὶ νύχτες ἔσπαζε τὸ κεφάλι του γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ ποῦ ὀφείλεται τὸ ἔλλειμμα αὐτό. Μὴ μὲρα τέλος, κουρασμένος ἀπὸ τίς ἀδίκαιες ἀναζητήσεις του, πῆγε στὸ σπίτι του καὶ ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ. Στὸν ὕπνο του τότε εἶδε τὸ αἰτοῖο ἐκεῖνο ποῦ τοῦ εἶχε ζητήσῃ πρὸ ἐννεαμήνου τὴν πληρωμὴ τῶν ἑξῆ λιρῶν. Ἀμέσως ξύπνησε μὲ τὴ σκέψιν του γεμάτη ἀπὸ τὸνειρό του καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι εἶχε ἀνακαλύψῃ ἐκεῖνο γιὰ τὸ ὁποῖο τόσες προσπάθειες εἶχε καταβάλῃ. Πράγματι, ἀπὸ ἐξέταση τὰ βιβλία του, εἶδε ὅτι δὲν εἶχε καταχωρήσῃ σ' αὐτὰ τίς ἑξῆ λίρες τοῦ αἰτοῖου ἐκεῖνου.

Βλέπει κανεὶς ἀπ' ὅσα παραδείγματα ἀναφέραμε, ὅτι οἱ προσπάθειες διαφόρων ἀναζητήσεων ποὺ κάνουμε κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, προκαλοῦν ὄνειρα διὰ τὸν ὁποῖον βρισκόμαστε ἐκεῖνο ποὺ ζητάμε.

Μέχρι τῆς στιγμῆς εἶδαν ὅτι τὰ ὄνειρα ἐξακολουθοῦν μετὰ τὸ ἀποκοιμηθῆναι καὶ συνεχίζουν τρόπον τινὰ τίς διαφορὰς σκέψεως τῆς ἡμέρας μας. Μὰ συμβαίνει πολλές φορές τὸ ἀντίθετον. Συνεχίζει, δηλαδή, κανεὶς μετὰ τὸ ξύπνημά του, τὸ ὄνειρο ποῦ ἔβλεπε στὸν ὕπνο του. Τὰ ἀντικείμενα καὶ τὰ πρόσωπα παρουσιάζονται σ' αὐτὰ τὰ ὄνειρα μὲ μὴ τέτοια καθαρότητα, μ' ἕνα τέτοιο χαρακτηρισμὸν πραγματικότητος, ὥστε ἂν ὁ κοιμισμένος ξύπνησιν καὶ συνεχίζῃ πρᾶξις πολλὰς φορές ἐγκληματικῆς, τίς ὁποῖες ἀπατεῖ τὸνειρό του.

Ἐνας ὁργάνης κάποτε εἶδε στὸνειρό του πὺς ἐπάλευε μ' ἕνα λυχνὸ καὶ ἀρπάζοντας τὸ μαχαῖρι σκότωσε τὸ σύντροφόν του ποὺ κοιμοῦνταν δίπλα του. Μὴ γυναίκα καὶ πετάξε τὸ παιδί της στὸ δρόμο, ἀπὸ ὅπου ἀνοῖξε τὸ κλειστὸ παράθυρό τοῦ δωματίου της, γιατί εἶχε δῇ στὸν ὕπνο της ὅτι τὸ σπῆτι της καίγονταν καὶ ὅτι τὰ παιδιά της κινδύνευαν νὰ καούν. Ἐνας νέος μὴ ἄλλῃ φορὰ ἔβλεπε ἕνα ἄσχημο ὄνειρο καὶ ξύπνησε καθὼς τὸν χτύπησε ἀπάνω στὸ κρεβάτι του μὴ ἀχτίδα τοῦ φεγγαριοῦ. Ἀρπάζε τὸ τουφέκι του καὶ πυροβολώντας διὸ φόβος σκότωσε τὴν πατέρα του τὴ στιγμὴ ποῦ ἐκείνος, ξυπνημένος ἀπὸ τὸ θόρυβο, ἔμπαινε μέσα στὸ δωμάτιό του.

Ἐνας Γερμανὸς τεχνίτης, κάποτε, ὀνόματι Βερνάρδος Σιντμαϊζικ, ξύπνησε ἀναπηδώντας ἀπὸ τὸν ὕπνο του γιατί εἶχε δῇ ἕνα τρομερὸ φάντασμα. Ὁ φόβος του καὶ τὸ σκοτάδι τὸν ἐμπόδιζαν νὰ δῇ καθαρὰ τὰ πράγματα. Μὲ μὴ φωνὴ γεμάτη ἀγωνία φώναζε

τότε: «Πῶς εἶν' αὐτόν; Δὶν ἔλαβε καμ' μὴ ἀπάντησιν καὶ νόμισεν, ὅτι τὸ φάντασμα τὸν ἐπλησάζε. Ἀλλόφρων ἀπὸ τὸν τρόπο του, πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, ἀρπάζε ἕνα σκεκοῦρι καὶ χτύπησε τὸ φάντασμα μ' ὅλην τὴν δύναμιν. Σὲ λίγα λεπτά κατόπιν ἀκούσε ἕνα βαθὺ στεναγμό. Ὁ στεναγμὸς αὐτὸς τὸν ἔκανε νὰ συνέλθῃ καὶ εἶδε τότε πὺς εἶχε σκοτώσῃ τὴ γυναῖκα του ποὺ κοιμοῦνταν δίπλα του. Δικάστηκε γιὰ τὸ ἀκούσιο αὐτὸ ἐγκλημά του, μὰ ἀθωώθηκε.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ἡ εὐτυχία ἑνὸς ἀνθρώπου παντρεμένου ἐξαρτᾶται πρὸ πάντων ἀπὸ ἐκείνης τῆς γυναίκας ποὺ δὲν εἶνε σύζυγός του.

Ὁσκάρε Οὐάιλδ

Ἡ γυναῖκα εἶνε ἕνα χαριτωμένο ἐλάτωμα τῆς φύσεως.

Μίλτον

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΠΙΣΤΟΤΟΥ (Εἰκὼν τοῦ Ραφαήλ)

Οἱ διάφοροι πόθοι μας καὶ οἱ ἐλπίδες μας προκαλοῦν καὶ ἀνάλογα ὄνειρα. Ὁ πιστοὺς αὐτὸς ἔγραψε ποὺ ὀνειρεύεται ἱκανὴς καὶ πλούσιος, πῆλκει γιὰ τὸν παρουσιάζοντα στὸν ὕπνο του διὸ ἀλλοηγοῖκα πρόσωπα: ἡ Δόξα καὶ ἡ Ἀνδρεία.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΜΠΕΤΟΒΕΝ (Εἰκὼν τοῦ Λομίνε)

Ὁ ἐγκέφαλος ἀγγυλνὰ κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ὕπνου μας καὶ, χωρὶς ἐμεῖς νὰ πῶμε νὰ ἐργάζεται. Ὁ πῶς βλέπει στὴν εἰκόνα μας, ὁ μῦθος γιμνῶν συνθέτης, ἀποκοιμημένος ἀπάνω στὸ γραφεῖο του, βλέπει στὸνειρό του κατὰ τοῦ διευθύνοντα τὴν ἐκτέλεσιν μῆς συμφωνίας. Μῶς στὸνειρό οἱ ἰδέες ποὺ ζητᾶ νὰ ἐκφράσῃ διὰ τῆς μουσικῆς τὸν ἐνσπαιρόνουν καὶ παρελαύνουν μπροστά του μὲ μορφὴ ἀλλοηγοικῶν προσώπων.